

«Генерал» зберігає військову виправку

Рівнянин Володимир П'ЯНКОВ-КОВАЛЬ, якого в нас, у редакції, за військову виправку і гречність називають «наш генерал», у Рівному, без сумніву, багатьом відомий. Фактично в місті немає більш-менш значимої культурно-мистецької події, яку б він не відвідав. А потім обов'язково опише її на сторінках «7 днів». Така показова активність людини, якій невдовзі виповниться немало-небагато 87 років, заслуговує на те, щоб про неї розповісти. Отож журналіст «7 днів» поспілкувався з Володимиром П'янковим-Ковалем про його прожиті роки, левову частку з яких він віддав службі в армії.

Шандрівськ, куди перед війною переселили з Поволжя етнічних німців. Там мама з Євгеном працювали на будівництві заводу, де потім виготовляли танки «Т-34». Вагони з верстатами та робітниками прибували з Москви та інших міст тодішнього Союзу. Я з однолітками також не раз бігав на будівництво. Ми спостерігали за полоненими німцями і румунами, які там працювали. Не знаю чому, але мені, дитині, було їх шкода. Адже вони теж люди.

в Новосибірськ, санітарний вагон причепили до військового ешелону, який дорогою потрапив під обстріл «Месершмідтів». Тоді тато знав ще й поранення. Його відправили у шпиталь до Кіровоцька, що на Уралі. Батьком опікувався лікар, який проживав у нашому двоповерховому будинку. Завдяки йому, в силу щасливого збігу обставин, ми знайшли свого тата.

Коли батько оправився від поранення, його у 1947 році відправили в штаб окремого гірськострілецького корпусу, що на той час дислокувався в Ужгороді. Служив на вузлі зв'язку, оскільки до війни працював телеграфістом на апараті «Бодо-35». До речі, він був знайомий із телеграфісткою, родичкою Лесі Українки.

– Як склалося ваше життя після війни?

– У 1948 році, коли мені сповнилося 14 років, я рступив на навчання в Одеську школу юнг ім. адмірала Нахімова. По закінченні навчання у 18 років отримав атестат зрілості. А от потрапити на службу на флоті не судилося. Не взяли через незадовільний стан здоров'я – далися взнаки голод і холод у роки війни. Крім того, були проблеми з легенями та лівим вухом. Отож мене направили в сухопутні війська. Так потрапив у Рівне, де з 1955 року служив в учбовій роті радистів 133-го Окремого мотострілецького полку. А в 1956-му – у школі сержантів у Луцьку.

Скажу відверто, було дуже тяжко, бо

Отримавши звання старшого сержанта, спершу служив начальником радіостанції «Р-118-МБ» в Ізяславі Хмельницької області. У 1967-му як оператор-радист у Володимирі-Волинському освоював нову техніку зв'язку – радіостанцію «Р-352», яка могла покрити територію аж до Києва. Тоді моїм добрим наставником став старшина Володимир Розенфельд. Потім була служба у Рівному старшим оператором у полку зв'язку Окремого ордена Богдана Хмельницького полку зв'язку. Довелося побувати в багатьох куточках України. Всякого набачився, бо військово життя – не цивільне. У ньому свої вимоги і труднощі. Але я завжди намагався сумлінно виконувати свої обов'язки, тому був направлений на навчання у Військовому інституті танкових військ Харківського політехнічного інституту.

Зрештою, про все не розкажеш. А про те, що служив совісно, свідчить те, що за роки служби удостоєний військових нагород, п'ять з яких – у Радянській армії і три (два ордени і медаль) у Збройних силах України.

– Як співається у пісні «Мої роки – моє багатство». Що є вашим найціннішим скарбом?

– Напевне, моя сім'я. Я дуже вдячний мамі – Євгенії Олександрівні Коваль, яка народила і виховала шестеро дітей. Вона була педагогом від Бога, викладала літературу. На жаль, мами вже немає, відійшла в інші світи у 2001 році на 81-му році життя. Немає серед нас і мого тата, якого не стало у 1985 році (було йому 82).

Але життя триває. Я й сам 7 вересня святкуватиму 87-ий день народження. Втім, не здаюся рокам, намагаюся ще бодай чимось бути корисним. А радість і спокій знаходжу у колі своїх рідних. Маю двох синів і дочку Руслану. Спілкуємося з братом Вадимом – ветераном праці, який до виходу на пенсію трудився на РЗВА, нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України. А от сестра Ольга Решитняк-П'янкova, 1947 року народження, хоч і заслужила відпочинок, досі працює вихователкою. Ще маю 56-річного брата Олександра, якого всі називають столяром із золотими руками. Дуже вдячний внучці Наталії Коваль-Фе-

ся добрі люди, які допоможуть. Світлою душею в глухому Алтайському краї виявився комендант – українець, якого направили служити офіцером НКВС на станцію Овчінніково. Завдяки йому маму звільнили від роботи, аби вона доглядала за хворою дитиною.

– То, виходить, війну ви перебули на Алтай?

– Не всю. Коли Євген, старший брат, закінчив сьомий клас, а я вчився у четвертому, нам наказали збирати свої пожитки. У «теплушках» відвезли у сибірське місто

– Можливо, це й некоректно, але ви жодним словом не обмовилися про тата.

– Тато пройшов війну від 1941-го по 1945-й. Служив офіцером, був нагороджений шістьма орденами і чотирма медалями. Мав поранення і контузію. Коли знаходився у бліндажі, туди влучила фугасна бомба. Всі загинули, а тата привалило колодами і присипало землею. Відкопали його солдати похоронної команди і виявили, що він живий. Але на цьому випробування не закінчилися. Коли тата відправили на лікування

старшини ганяли нас, як сидорову козу. Хоча не так усе й погано було. Для прикладу, хворим у школі сержантів давали по півлітра молока на день. До речі, у нас завдяки начальнику школи, майору Громадченку з Тернополя, було своє підсобне господарство. Отож на наші столи час від часу потрапляли дефіцитні продукти. Добрим словом завжди згадую нашого військового лікаря, капітана медичної служби Бориса Івановича Гурфінкеля, який завжди міг десь знайти необхідні ліки для курсантів. Бачите, світ не без добрих людей.

доровій, яка подарувала мені двох чудових правнуків – 8 річного Максимка і 4-річного Матвійка.

Не буває в житті й без тривоги. Нині моя молодша сестра Ольга Євгенівна Коваль-Решетняк не має ні дня ані ночі спокою, бо хвилюється за свого єдиного сина Андрія, який зараз служить у зоні ООС. Переживаю й я, але й пишаюся, що в нашому роді не переводяться патріоти. Бо чого варте життя, якщо ти не маєш рідної незалежної Батьківщини?

Розмову вів Василь ГЕРУС